

# Din jurisprudența recentă a Înaltei Curți de Casație și Justiție

**1. Prin includerea unui post ce se va vacanta, într-un interval de timp necunoscut, în categoria posturilor susceptibile a fi ocupate prin concurs, se aduce atingere dispozițiilor art. 43 din Legea nr. 303/2004, fiind afectate drepturile recunoscute de C.S.M. tuturor celor care au dobândit un grad profesional care le-ar permite să ocupe, prin transfer, un post ce se va vacanta în viitor la instanța superioară celei în care funcționează.**

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, decizia nr. 3483 din data de 15 iunie 2011, dosarul nr. 227/45/2011)

Prin acțiunea înregistrată la Curtea de Apel Iași sub nr. 227/45/ din 16 martie 2011, reclamanta C.M.L. a solicitat, în contradictoriu cu intimatul Consiliul Superior al Magistraturii, “suspendarea executării hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 92/03.03.2011, în ceea ce privește scoaterea unui post la concurs, la Curtea de Apel Iași-secția contencios administrativ, includerea acestuia în categoria posturilor susceptibile a fi ocupate prin concurs și indisponibilizarea posturilor vacante și a celor care se vor vacanta prin finalizarea procedurilor de eliberare din funcție la nivelul tribunalelor și al curților de apel”, pe motiv că aceste măsuri încalcă dispozițiile art. 43 din Legea nr.303/2004.

Prin sentința nr. 120 din 28 martie 2011, Curtea de Apel Iași-Secția Contencios Administrativ și Fiscal a admis cererea formulată de reclamanta C.M.L., în contradictoriu cu Consiliul

Superior al Magistraturii, a dispus suspendarea executării Hotărârii nr. 92 din 3 martie 2011, adoptată de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, în partea referitoare la scoaterea la concurs a unui post pentru care nu este finalizată procedura de eliberare din funcție a judecătorului care îl ocupă, repartizat Secției de contencios administrativ și fiscal al Curții de Apel Iași, după ce va deveni vacant, la includerea acestui post în categoria posturilor susceptibile a fi ocupate prin concurs, precum și la indisponibilizarea postului ce se va vacanta prin finalizarea procedurii de eliberare din funcție, la nivelul Curții de Apel Iași, până la data la care instanța de fond se va pronunța asupra acțiunii principale.

Pentru a pronunța această hotărâre, Curtea a reținut, în esență, următoarele:

Potrivit art. 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 persoana care se consideră vătămată printr-un act administrativ, în cazuri bine justificate și pentru a se preveni producerea unei pagube iminente, poate să solicite, după sesizare în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul, instanței competente, să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral, până la pronunțarea instanței de fond.

Din această perspectivă, Curtea a apreciat că, în mod aparent, hotărârea de a se include posturile pentru care se derulează procedura de eliberare din funcție nefinalizate în categoria posturilor susceptibile a fi ocupate prin concurs nu este în concordanță cu prevederile art. 43 din Legea nr. 303/2004, care stabilesc că “Promovarea judecătorilor și procurorilor

se face numai prin concurs organizat la nivel național, în limita posturilor vacante existente”.

Întrucât postul la care se face referire în art. 5 din Hotărârea nr. 6 din 10 februarie 2011 a Colegiului de Conducere al Curții de Apel Iași, ce urmează a fi repartizat secției de contencios administrativ și fiscal a acestei instanțe, nu este vacant și nici nu se poate anticipa când se va semna decretul de eliberare din funcție a respectivei persoane, Curtea a apreciat că faptul scoaterii postului la concurs este de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ contestat, în partea privitoare la acest aspect.

S-a mai constatat că, prin faptul scoaterii postului la concurs, fără ca acesta să fie efectiv vacant, sunt blocate totodată și procedurile administrative inițiate de reclamantă, prin care se urmărește valorificarea drepturilor ce i-au fost recunoscute prin Hotărârea nr. 1236 din 9 iulie 2009 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, în condițiile în care, prin Hotărârea nr. 298 din 19 aprilie 2007, aceeași autoritate publică a recunoscut că ”dreptul de a solicita transferul la o instanță corespunzătoare gradului profesional deținut s-a născut, în mod valabil, odată cu dobândirea gradului profesional de către judecător”.

Neluarea în considerare a dreptului mai vechi, respectiv a dreptului de a solicita transferul pe baza gradului profesional deja obținut în baza Hotărârii nr. 1236 din 9 iulie 2009, ar putea conduce la aducerea reclamantei în imposibilitatea de a-și mai valorifica, într-un interval de timp rezonabil, drepturile ce decurg din dobândirea statutului de judecător cu grad de curte de apel, grad obținut ca urmare a promovării concursului pe care Consiliul Superior al Magistraturii l-a organizat, la data de 31 mai 2009, situație de natură a prejudicia interesele profesionale ale acesteia, de o manieră gravă, pentru o

perioadă îndelungată de timp, dificil de reparat, în condițiile în care, în fapt, ea ocupă, ca urmare a delegării, acel post.

Ca atare, Curtea a constatat că, în cauza de față, s-a făcut dovada că, prin includerea postului ce se va vacanta, într-un interval de timp necunoscut, în categoria posturilor susceptibile a fi ocupate prin concurs, se aduce atingere dispozițiilor art. 43 din Legea nr. 303/2004 și că astfel sunt afectate, în mod grav și într-o manieră dificil de reparat, drepturile recunoscute de Consiliul Superior al Magistraturii tuturor celor care au dobândit un grad profesional care le-ar permite să ocupe, prin transfer, un post ce se va vacanta în viitor la instanța superioară celei în care funcționează.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii, susținând că hotărârea atacată este nelegală și netemeinică deoarece, în speță, nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 14 din Legea nr. 554/2004 pentru a se dispune suspendarea actului administrativ.

Astfel, în mod greșit s-a reținut o aparentă încălcare a prevederilor art. 43 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, scoaterea unui post de execuție la concurs, pentru Curtea de Apel Iași-Secția de contencios administrativ și fiscal făcându-se tocmai în baza acestui articol, ca urmare a propunerii de eliberare din funcție, prin pensionare, a doamnei judecător B.G.

Prin hotărârea atacată, Consiliul Superior al Magistraturii nu a făcut decât să-și exercite atribuțiile ce îi revin pentru ocuparea posturilor vacante, raportat la necesitățile sistemului judiciar.

În ceea ce privește condiția pagubei iminente aceasta nu a fost, în nici un fel dovedită, reclamanta - intimată exercitându-și în prezent dreptul la muncă și protecția socială a muncii astfel cum

acesta este statuat de art. 41 alin. 1 din Constituția României. Totodată, recurenta a susținut că hotărârea atacată a produs efecte juridice, intrând în circuitul civil.

Analizând actele și lucrările dosarului de fond, precum și motivele de recurs invocate, ce se încadrează în drept, din punct de vedere procedural, în prevederile art. 304<sup>1</sup> Cod procedură civilă, Înalta Curte a constatat că recursul este nefondat, pentru următoarele considerente.

Potrivit art. 43 din Legea nr. 303/2004, „Promovarea judecătorilor și procurorilor se face numai prin concurs organizat la nivel național, în limita posturilor vacante existente”.

Față de prevederile acestui text de lege, în mod corect instanța de fond a reținut că există o îndoială serioasă asupra legalității actului administrativ contestat, deoarece a fost scos la concurs un post aflat în curs de vacantare, iar nu vacant, ca urmare a cererii de eliberare din funcție a doamnei judecător B.G.

Totodată, instanța de fond a argumentat în mod corect condiția pagubei iminente, reținându-se că prin Hotărârea nr. 1236 din 9 iulie 2009 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii i s-a recunoscut reclamantei gradul de judecător de Curte de Apel, aceasta având vocația să fie transferată de la tribunal la Curtea de Apel, pe postul aflat în curs de vacantare, în măsura în care îndeplinește și celelalte condiții prevăzute de lege.

În ceea ce privește susținerea recurentului, în sensul că Hotărârea nr. 92/3 martie 2011 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii ar fi intrat în circuitul civil prin faptul că a fost publicată pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii și începând cu acest moment curge termenul de înscriere la concurs, această susținere este nefondată, nefiind create raporturi juridice în alte ramuri de drept, ca urmare a acestui act administrativ.

Pentru considerentele menționate, cu referire la art. 312 alin. 1 Cod procedură civilă, constatând că hotărârea atacată este legală și temeinică, Înalta Curte a respins recursul ca nefondat. În ceea ce privește cererea de intervenție formulată de H.M.-D., aceasta a fost respinsă, în principiu, de către Înalta Curte, deoarece petenta nu justifică un interes în prezenta cauză ce are ca obiect o măsură provizorie, întemeiată pe prevederile art. 14 din Legea nr. 554/2004 și, în plus, respectiva petentă a participat deja la concursul de promovare din 8 mai 2011.

**2. Principiul legalității promovării. Salarizarea pentru o anumită funcție asimilată magistraților, aceeași cu cea corespunzătoare funcției de judecător, nu presupune dobândirea, de către cel asimilat magistratului, a gradului profesional de judecător.**

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, decizia nr. 2598 din data de 6 mai 2011, dosarul nr. 512/1/2011)

Prin Hotărârea nr. 1187 din 16 decembrie 2010, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a respins cererea formulată de domnul judecător P.O., judecător la Tribunalul Bistrița-Năsăud (în prezent detașat la Ministerul Justiției) de recunoaștere a gradului profesional de judecată de Înalta Curte de Casație și Justiție sau, în subsidiar, de judecător de curte de apel.

Pentru a pronunța această hotărâre, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a reținut că, în conformitate cu art. 43 din Legea nr. 303/2004 republicată, promovarea judecătorilor și procurorilor se face numai prin concurs organizat la nivel național, în limita posturilor vacante existente la tribunale și curți de apel sau, după caz, la parchete.

Totodată, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a reținut că, din conținutul cererii formulate reiese că domnul judecător și-a întemeiat cererea pe discriminarea existentă între situația sa și cea a procurorilor care au obținut gradul corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție prin efectul numirii, fără a susține vreun concurs. Astfel că, față de această susținere, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a precizat că discriminarea presupune aplicarea unui tratament juridic diferit unor subiecte de drept aflate în situații juridice similare, ceea ce în cauza de față nu este aplicabil.

La data de 20 ianuarie 2011, în temeiul art. 29 alin. 7 din Legea nr. 317/2004, privind Consiliul Superior al Magistraturii, P.O., având calitatea de judecător la Tribunalul Bistrița-Năsăud, în prezent fiind detașat la Ministerul Justiției, a formulat recurs împotriva Hotărârii nr. 1187 din 16 decembrie 2010 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii.

În motivele de recurs se arată că, începând cu 15 martie 2008, a fost numit, prin ordin al Ministerului Justiției, în funcția de director al Direcției contencios, iar potrivit art. 3 din O.U.G. nr. 27/2006, în raport de Anexa la O.U.G. nr. 27/2006, directorul direcției de specialitate juridică din Ministerul Justiției este salarizat cu coeficientul de la pct.9 din anexă, ce corespunde funcției de procuror șef de secție la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Ulterior, prin art. 6 din Legea nr. 330/2009 s-a stabilit că personalul asimilat magistraților cu o vechime mai mare de 8 ani este asimilat cu cel de judecător de Î.C.C.J., iar funcția de director este o funcție de personal asimilat magistraților. Condiționarea promovării în funcția de execuție, de promovarea unui examen sau concurs, așa cum prevede Legea nr. 303/3004, are în vedere exclusiv funcțiile vacante existente la nivelul tribunalelor,

curților de apel și parchetelor corespunzătoare.

Pentru funcțiile de execuție la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție și respectiv Parchetului General, Parchetului Național Anticorupție sau de conducere din Ministerul Justiției – nivel central, actele normative nu mai impun o asemenea condiție, numirea făcându-se în raport doar de criteriile vizând pregătirea profesională și vechimea.

Se invocă faptul că și-a exercitat funcția în cadrul Direcției Contencios din Ministerul Justiției, îndeplinind funcții de execuție și de conducere, în tot acest timp desfășurând activitatea specifică conform atribuțiilor pe care legea le prevede exclusiv pentru funcția de director, astfel încât a dobândit gradul profesional corespunzător respectivei structuri la nivel central, acesta fiind un drept câștigat, chiar schimbarea din funcție sau încetarea detașării și reîntoarcerea la instanță nu afectează promovarea anterioară și implicit gradul dobândit.

Recurentul apreciază că se află într-o situație identică cu procurorii DNA și DIICOT cărora instanța supremă le-a recunoscut gradul profesional în baza art. 11 alin. 1 și a aceluiași raționament juridic și că, în situația identică trebuie luate măsuri identice și asimilarea între funcție și grad este realizată prin lege.

O soluția contrară ar genera divergențe de jurisprudență care ar avea ca efect crearea unui climat de incertitudine și insecuritate juridică și ar contraveni dreptului la un proces echitabil.

Din punct de vedere al resurselor umane nu se creează nici un prejudiciu pentru alte persoane sau pentru alte instanțe deoarece este vorba de o recunoaștere a gradului profesional pe loc, iar din punct de vedere salarial, în prezent primește salariul corespunzător și recunoașterea gradului profesional nu schimbă modul de salarizare.

În subsidiar, a solicitat recunoașterea gradului profesional de judecător de curte de apel în situația în care s-ar aprecia că echivalarea între funcția de director și un grad echivalent judecătoresc nu este echivalentă cu cea de judecător de Înalta Curte de Casație și Justiție, iar gradul inferior profesional cel mai apropiat gradului stabilit de lege este cel de judecător de curte de apel.

Intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a formulat întâmpinare și a solicitat respingerea recursului ca nefondat. În cuprinsul acesteia, Consiliul Superior al Magistraturii arată că recurentul are grad profesional de judecător de tribunal, promovarea judecătorilor la curtea de apel sau la Înalta Curte de Casație și Justiție putând fi realizată doar cu respectarea dispozițiilor legii speciale, respectiv art. 43 și 52 din Legea nr. 303/2003.

Recurentul a fost detașat, iar potrivit art. 58 alin. 3 din Legea nr. 303/2003, în perioada detașării, judecătorii își păstrează această calitate și beneficiază de drepturile prevăzute de lege pentru personalul detașat.

Obținerea, recunoașterea unui grad profesional nu poate fi disociată de promovarea în funcție de executare a judecătorilor și procurorilor, gradul profesional fiind obținut prin promovarea în condițiile legii. Împrejurarea că recurentul este detașat la o instituție publică pe o funcție de personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor nu poate constitui temei pentru promovarea în funcția de execuție a judecătorilor pentru că au un regim juridic definit.

În ceea ce privește mențiunile potrivit cărora recurentul s-ar afla într-o situație identică cu procurorii DNA și DIICOT care au obținut grad profesional aferent procurorilor de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, se consideră că nu este incident principiul nediscriminării având în vedere că acesta

este judecător la Tribunalul Bistrița-Năsăud.

După examinarea motivelor de recurs, a dispozițiilor legale incidente în cauză, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins recursul declarat pentru următoarele considerente:

Recurentul este judecător la Tribunalul Bistrița și a fost delegat succesiv în funcția de director al Direcției Contencios din cadrul Ministerului Justiției începând cu 15 martie 2008. A adresat o cerere Consiliului Superior al Magistraturii prin care a solicitat recunoașterea gradului profesional de judecător de Înalta Curte de Casație și Justiție sau de curte de apel.

Prin Hotărârea nr. 1187 din 16 decembrie 2010, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a respins cererea cu motivarea că promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție se face potrivit art. 52 din Legea nr. 303/2004, iar promovarea în funcția de judecător de curte de apel se face, potrivit art. 43 din Legea nr. 303/2004, prin concurs organizat la nivel național.

Prin recursul ce face obiectul prezentului litigiu, recurentul a criticat soluția dată de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, arătând că, potrivit art. 3 din O.U.G. nr. 27/2006 privind salarizarea, directorul direcției de specialitate juridică din Ministerul Justiției este salarizat corespunzător funcției de procuror șef secție la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, iar ordinul de numire al Ministrului Justiției are natura juridică a unei promovări în grad profesional la nivelul stabilit de lege pentru funcția pe care o ocupă.

Sușinerile recurentului sunt însă nefondate.

Recurentul este judecător și, cu aprobarea Consiliului Superior al Magistraturii a fost delegat la Ministerul Justiției, în temeiul art. 58 din Legea nr. 303/2004, modificată, iar potrivit art. 58 alin. 3 din același act normativ „pe perioada

detașării, judecătorii își păstrează această calitate și beneficiază de drepturile prevăzute de lege pentru personalul detașat”.

Pentru că și în perioada delegării și-a păstrat calitatea de judecător, acestuia îi sunt aplicabile prevederile din Legea nr. 303/2004 privind promovarea.

Promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție se face potrivit art. 52 din Legea nr. 303/2004 și trebuie îndeplinite mai multe condiții: - să fi îndeplinit funcția de judecător în ultimii 2 ani la tribunale sau curți de apel; - să fi obținut calificativul ”foarte bine” la ultima evaluare; - să nu fi fost sancționat disciplinar; - să se fi remarcat în activitatea profesională; - să aibă o vechime de cel puțin 12 ani în funcția de judecător sau procuror.

Gradul profesional de judecător de curte de apel se dobândește de către judecătorul cu grad de tribunal, în conformitate cu prevederile art. 43 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, prin concurs organizat la nivel național.

Pentru a obține gradul profesional de judecător de Î.C.C.J. sau curte de apel recurentul a invocat numirea, ca urmare a delegării, în funcția de director al Direcției Contencios din Ministerul Justiției, funcție care este similară, cu salarizarea, cu cea de procuror șef secție la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Se poate observa că recurentul nu invocă niciunul dintre textele care se referă la promovarea judecătorilor ci un text din legea de salarizare care asimilează din punctul de vedere al salarizării, funcția pe care o ocupă recurentul, ca urmare a delegării, cu o funcție de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Chiar recurentul a precizat că potrivit noii legi de salarizare a magistraților, personalul asimilat magistraților cu o vechime mai mare de 8 ani este asimilat

ca salarizare cu judecătorul de la Înalta Curte de Casație și Justiție .

Faptul că în legea de salarizare, salariul pentru o anumită funcție asimilată magistraților este același cu cel pentru funcția de judecător nu presupune dobândirea de către cel asimilat magistratului a gradului profesional de judecător corespunzător pentru că s-ar ajunge la eludarea prevederilor legale privind promovarea judecătorilor și procurorilor, implicit la încălcarea principiului legalității.

Recurentul invocă drept argument numirea sa prin ordin al Ministrului Justiției, într-o funcție asimilată ca salarizare, cu cea de procuror șef secție la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, dar nici numirea în funcție de către Ministrul Justiției nu poate constitui un argument în sensul recunoașterii gradului profesional de judecător de Î.C.C.J. sau curte de apel.

Chiar dacă a fost delegat la Ministerul Justiției, recurentul și-a păstrat calitatea de magistrat, dovada fiind faptul că cererea de recunoaștere a gradului profesional a adresat-o C.S.M., singura autoritate publică care se ocupă de numirea și promovarea judecătorilor.

Promovarea în funcție superioară de execuție a fost reglementată prin lege, ea reprezintă o recunoaștere a performanțelor magistraților, iar din modul de reglementare se deduce tocmai exigența ca deciziile privind cariera profesională a judecătorilor să se bazeze numai pe criterii obiective sau să permită o selecție corectă a acestora, având în vedere evaluările, integritatea și eficiența activității lor, astfel că nu poate fi primită solicitarea de acordare a unor grade profesionale în alte condiții decât cele prevăzute de lege, așa cum solicită recurentul.

Este adevărat că pentru promovarea la Înalta Curte de Casație și Justiție (nu și la Parchetul de pe lângă Înalta Curte

de Casație și Justiție, unde legea prevede organizarea concursului de promovare) legea, în prezent, nu prevede organizarea unui concurs, însă sunt stabilite anumite criterii a căror îndeplinire este verificată de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii și Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii și oricum nu se poate dispune promovarea la Înalta Curte de Casație și Justiție decât conform acestor prevederi și nu ca urmare a asimilării unor funcției, ca salarizare, cu altele de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

De altfel, potrivit art. 44 alin. 1 lit. c din Legea nr. 303/2004, chiar și pentru promovarea la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este instituită regula promovării concursului.

Referitor la susținerile reclamantului privind recunoașterea gradului profesional pentru procurorii DNA și DIICOT acestea sunt nefondate.

Dreptul la nediscriminare este prevăzut de art. 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, dar jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a arătat că „a distinge” nu înseamnă „a discrimina”, iar diferența de tratament devine discriminare numai atunci când autoritățile statului introduc distinctiv între situații analoge și comparabile, fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă.

Și Curtea Constituțională a arătat, în aplicarea acestei jurisprudențe CEDO, că principiul constituțional al egalității în drepturi presupune identitatea de soluții numai pentru situații identice, acest principiu neopunându-se la stabilirea unor soluții diferite pentru persoanele aflate în situații distincte, cum este și cazul în speță.

Procedura de numire a procurorilor în cadrul structurilor specializate DIICOT și DNA este una specială, derogatorie de la procedura stabilită prin art. 43 din Legea nr. 303/2004, procedură care

implică o selecție a candidaților prin prisma unor condiții și calități profesionale specifice, stabilite de legiuitor pentru ocuparea funcțiilor respective.

Mai mult, gradul profesional a fost recunoscut numai procurorilor numiți în această funcție la Parchetul Național Anticorupție și DIICOT, în condițiile legii, de către C.S.M. și care funcționau efectiv la aceste parchete.

Mai mult, practica Înaltei Curți de Casație și Justiție-Secția de contencios administrativ și fiscal este în sensul respingerii cererii de recunoaștere a gradului profesional pentru cei delegați la Direcția Națională Anticorupție și Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism.

Toate acestea dovedesc că recurentul nu se află într-o situație similară acesteia a procurorilor numiți la DIICOT și DNA și cărora li s-a recunoscut gradul profesional prin hotărâri judecătorești, ci se află în situații total diferite.

În ceea ce privește jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție-Secția de contencios administrativ și fiscal, argumentele care dovedesc caracterul nefondat al susținerilor sunt aceleași, având în vedere că recunoașterea gradului profesional pentru procurorii DIICOT și DNA s-a făcut prin hotărâri ale acestei instanțe.

Însă, tocmai o soluție de admitere a recursului recurentului ar putea genera o situație discriminatorie față de toți judecătorii și procurorii detașați la alte autorități ale statului și unde au statutul de asimilați magistraților, dar și față de toți judecătorii și procurorii din România care au promovat sau vor promova numai în condițiile prevăzute de art. 43 și art. 52 din Legea nr. 303/2004.

Așa cum chiar recurentul a arătat, potrivit noii legi de salarizare, începând cu 1 ianuarie 2012 personalul asimilat judecătorilor cu o vechime mai mare de 8 ani, va fi asimilat, ca salarizare cu

judecătorul de la Înalta Curte de Casație și Justiție. Dacă s-ar accepta punctul de vedere al recurentului, toți cei care sunt personal asimilat cu o vechime mai mare de 8 ani vor putea solicita acordarea gradului de judecător de Î.C.C.J. numai pentru că legea de salarizare are această prevedere, ceea ce ar presupune încălcarea gravă a dispozițiilor art.52 din Legea nr. 303/2004.

Apreciind că hotărârea atacată este legală și temeinică, în baza art. 312 Cod procedură civilă, raportat la art. 20 din Legea nr. 554/2004, va fi respins recursul, ca nefondat.

**3. Legea nr. 317/2004 nu conține dispoziții privitoare la împrejurarea în care mandatul unui membru C.S.M. încetează înainte de termen, Constituția stabilind durata mandatului membrilor C.S.M. de 6 ani, indiferent dacă acesta a început odată cu al celorlalți membri magistrați sau anterior.**

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, decizia nr. 3352 din data de 9 iunie 2011, dosarul nr.10752/2/2010)

Prin sentința nr. 1365 din 23.02.2011, Curtea de Apel București a respins excepțiile invocate de pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii ca neîntemeiate. Instanța a respins cererea de suspendare a Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 907/21.10.2010 și cererea de suspendare a procedurii alegerilor membrilor C.S.M. ca neîntemeiate și a respins acțiunea principală și acțiunile conexe formulate de reclamantul C.Șt. în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii, ca neîntemeiate.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel București la data de 05.11.2010 reclamantul C.Șt. în contradictoriu cu pârâtul Consiliul

Superior al Magistraturii a solicitat suspendarea și anularea Hotărârii nr. 907/2010 emisă de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, anularea alegerilor din 1.11.2010 privitoare la alegerea reprezentantului parchetelor de pe lângă tribunale și obligarea Consiliului Superior al Magistraturii să organizeze noi alegeri.

La termenul de judecată din 12.01.2011, Curtea a admis excepția de conexitate invocată de pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii și a dispus conexarea cauzelor care au format obiectul dosarelor nr. 8606/1/2010 și nr. 10753/2/2010 aflate pe rolul Curții de Apel București-Secția Contencios Administrativ și Fiscal la prezenta cauză, constatând îndeplinite cerințele art.164 Cod procedură civilă.

Pentru a se pronunța astfel, Curtea de Apel București-Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a reținut că hotărârea în litigiu a fost dată cu respectarea prevederilor legale în materie, iar excepțiile invocate de Consiliul Superior al Magistraturii sunt neîntemeiate pentru considerentele pe care Înalta Curte de Casație și Justiție le va expune.

Împotriva acestei hotărâri judecătorești a formulat recurs Consiliul Superior al Magistraturii, criticând-o ca nelegală și netemeinică, întrucât prima instanță a pronunțat-o cu greșita aplicare a legii, schimbând natura și înțelesul vădit și neîndoielnic al înscrisului prezentat.

De asemenea, s-a mai precizat în motivele de recurs că instanța fondului nu s-ar fi pronunțat asupra tuturor susținerilor privind nelegalitatea Hotărârii nr. 907/2001 și a celorlalte capete de cerere.

Recursul este nefondat și va fi respins.

Examinând actele dosarului, motivele de recurs și în raport de dispozițiile art. 304<sup>1</sup> Cod procedură civilă, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut următoarele:

De la început trebuie spus că excepția lipsei de interes invocată de Consiliul



Superior al Magistraturii va fi respinsă cu motivarea că hotărârea Plenului Senatului, de care Consiliul Superior al Magistraturii a făcut vorbire în cauză, nu are legătură cu litigiul de față, obiectul cauzei fiind anularea Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 907/2010. Prin urmare, există interes din partea recurentului, motiv pentru care Înalta Curte de Casație și Justiție a respins această excepție.

Pe fond recursul a fost respins pentru următoarele considerente:

Prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 907/2010 a fost validat proiectul listei cu judecătorii și procurorii desemnați pentru a candida la funcția de membru C.S.M. în exercitarea atribuției prevăzută de art. 1 și art. 18 din Legea nr. 317/2004.

Critica pentru această hotărâre este pentru faptul că recurentul nu se regăsește pe lista anexă deși a participat la alegerile membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, iar Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București-Comitetul Electoral Local i-a comunicat conform adresei anexate că a fost admisă candidatura sa în calitate de reprezentant al parchetelor de pe lângă tribunale.

Din ansamblul probator admis și administrat, rezultă că prin Hotărârea nr. 907 a fost validat proiectul listelor cu judecătorii doar pentru cele 11 locuri pentru care au avut loc alegeri.

Conform adresei nr. 20438/2010 Comitetul Electoral Permanent a încunoștințat Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București că nu pot avea calitatea de membrii C.S.M. în același timp 2 reprezentanți ai parchetului, pentru Parchetul de pe lângă Tribunalul București mandatul procurorului L.D.B. expirând în anul 2012.

Corect s-a apreciat deci că în această situație Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București nu mai putea desemna

candidat. Încălcarea dreptului invocat de recurent s-a făcut de către Comitetul Electoral Local în împrejurările mai sus arătate, și nu de către intimatul-pârât, Parchetul de pe lângă Tribunalul București având reprezentant cu mandat în curs.

Hotărârea nr. 907/2010 nu este nelegală, întrucât a vizat cele 11 locuri publicate prin anunțul emis prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 565/2010, la nivelul parchetelor fiind ales doar un membru C.S.M.

Pentru București este fără posibilitate de tăgadă că nu se putea desemna candidat, pentru că în raport cu art. 33 din Regulament, procurorii de aici au desemnat reprezentant până în anul 2012. Corect prima instanță a clarificat și problema nelegalității hotărârii nr. 907/2010, în sensul că s-au organizat alegeri pentru 11 membri, și nu pentru 14 membri C.S.M.

În componența Consiliului Superior al Magistraturii intră 19 membri, din care 14 magistrați, durata mandatului fiind de 6 ani. Legea nr. 317/2004 nu conține dispoziții privitoare la împrejurarea în care mandatul unui membru C.S.M. încetează înainte de termen, Constituția stabilind durata de 6 ani, indiferent dacă mandatul membrului C.S.M. a început odată cu al celorlalți 14 magistrați sau anterior.

De asemenea, și solicitarea reclamantului de suspendare a Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 907/2010 este nefondată, pentru că în momentul transmiterii listei către Biroul Permanent al Senatului, Hotărârea nr. 907/2010 cu anexa „listă finală” și-a epuizat efectele, nemaiputându-se îndeplini cele două condiții expres prevăzute de Legea nr. 554/2004. Paguba iminentă nu mai există și nici cazul bine justificat.

Față de toate aceste considerente, Înalta Curte de Casație și Justiție a

apreciat că sentința atacată este legală și temeinică, motiv pentru care a respins recursul declarat de Consiliul Superior al Magistraturii, ca neîntemeiat și, de asemenea, a respins excepția lipsei de

interes invocată de Consiliul Superior al Magistraturii.

**Rubrică realizată de  
judecător Paula Andrada Coțovanu**